

ащата и майката на Орфея се успокоиха, защото техният син най-сетне стигна жив и здрав в своя роден край. Но тежката и страшна загриженост да не попадне в ръцете на пазачите, ги потискаше и гнетеше денонощно. И ето, сега той живее на

открито, като някакъв звяр, но след време ще хватнат студове, ще завалят студени дъждове, ще завейат снежни фъртуни. Ами тогава къде ще иде, тогава какво ще прави той? И срещите с него ще се затруднят, защото през студените дни пазачите постоянно ще се въртят в къщи и из двора...

Тежки грижовни мисли потискаха старите родители! Понякога бащата, след като занесеше скришом храна и вода, запитваше сина си какво ще правят по-нататък. Орфей го гледаше бодро и смело. „Ще почакаме още малко, па ако не се пръждосат от тук, ще се открива“...

— Да се откриеш? — ужаси се старият. — Та ти полудял ли си? Че защо бяха толкова прекеждия при твоето бягство? Да беше си стоял барем там...

— Не, аз няма да им се дам, — поясни Орфей. — Аз само ще им се открива.

Бащата клюмна. Щом им се открие, те ще го хванат. И тогава — горко на тях, неговите родители! Защо ще им е вече този живот?

Вечер, свити в някой ъгъл на бедната си стаичка, старите дълго си шушукаха, със сърца стегнати от лоши предчувствия. Те не знаеха и като